

sygn. akt XII 1 Co 3361/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział XII Cywilny Sekcja do spraw Egzekucyjnych

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Magdalena Hyla

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela S. P. reprezentowanej przez A. P. (1)

przeciwko dłużnikowi P. P.

ze skargi dłużnika na czynności komornika

postanawia :

I. Zmienić postanowienie Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym G. J. S., w sprawie Kmp (...), z dnia 19 maja 2015 r. w ten sposób, iż opłatę stosunkową z art. 49 ust. 2 ustalić na kwotę 1.367,42 zł (tysiąc trzysta sześćdziesiąt siedem złotych, czterdzieści dwa grosze), zaś całość kosztów na kwotę 1.631,59 zł (tysiąc sześćset trzydzieści jeden złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy);

II. Oddalić skargę w pozostałym zakresie,

III. Kosztami postępowania obciążyć dłużnika P. P..

SSR Magdalena Hyla

UZASADNIENIE

Dłużnik P. P. wniósł skargę na czynności Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym G. J. S. w sprawie Kmp (...).

Przedmiotem skargi było postanowienie Komornika z dnia 19 maja 2015 r. o ustaleniu kosztów postępowania egzekucyjnego.

W uzasadnieniu skargi dłużnik zarzucił komornikowi naruszenie przepisu art. 47 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez wymierzenie opłaty stosunkowej nie od rzeczywistego zadłużenia pozostałego do wyegzekwowania, a od sumy świadczeń za jeden rok oraz naruszenie przepisu art. 49 ust. 2 tej ustawy poprzez ustalenie wysokości opłaty od błędnie przyjętej wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania.

W uzasadnieniu skargi dłużnik wskazał, iż komornik uczynił błąd rachunkowy wskazując, iż opłata w wysokości 5% od kwoty 15.600 zł wynosi 1370,90 zł, podczas, gdy 5% tej sumy wynosi 780 zł. Nadto, zdaniem dłużnika, przywołany przez komornika przepis art. 47 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, odnosi się do ustalania opłaty stosunkowej w dniu wszczęcia egzekucji, a nie jej umorzenia. Zdaniem skarżącego, opłata winna być obliczona od sumy świadczeń pozostałych do wyegzekwowania, tj. kwoty 11.292 zł, co potwierdzić ma ugoda zawarta pomiędzy dłużnikiem a wierzycielką.

Komornik, w uzasadnieniu zaskarżonej czynności, sporządzonym w trybie art. 767 § 4 k.p.c. wskazał, iż w dniu 8 kwietnia 2015 r. wpłynął wniosek wierzyciela o umorzenie egzekucji alimentów zaległych i bieżących. Wysokość zaległych alimentów na dzień złożenia tego wniosku wyniosła 27.348,48 zł, nadto, w dniu 14 października 2014 r. wierzyciel złożył wniosek o umorzenie należności w zakresie 400 zł. Zgodnie z art. 47 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w sprawach o egzekucję świadczeń powtarzających się wartość egzekwowanego roszczenia, stanowiącą podstawę ustalenia opłaty stosunkowej stanowi suma świadczeń za jeden rok oraz suma świadczeń zaległych. Alimenty bieżące wynosiły 1.300 zł miesięcznie, zatem opłata z art. 49 ust. 2 winna być ustalona od łącznej kwoty zadłużenia w wysokości 43.348,48 zł i wynieść 2.167,42 zł. Komornik wskazał także, iż popełnił omyłkę rachunkową w orzeczeniu, jednakże na korzyść dłużnika, gdyż pominął opłatę należną od umorzenia postępowania w zakresie alimentów bieżących i w tym zakresie dokonał mylnego uzasadnienia. Zastrzeżenia zaś dłużnika w zakresie ustalenia opłaty 15% z art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji są bezzasadne, gdyż opłatę tę ustalono od wyegzekwowanej od dłużnika kwoty 500 zł i zaokrąglono do 65,22 zł

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym G. prowadził postępowanie o egzekucję należności alimentacyjnych na rzecz S. P.. Rata alimentacyjna wynosiła 1.300 zł miesięcznie. Postępowanie zostało wszczęte na podstawie wniosku egzekucyjnego, który wpłynął do komornika 24 czerwca 2013 r. Sprawę początkowo prowadził Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym G. A. P. (2), który wyegzekwował i przekazał wierzycielce kwotę 3.904,08 zł. Po przekazaniu sprawy Komornikowi J. S., Komornik ten wyegzekwował od dłużnika 900 zł, z której to kwoty 729,32 zł przekazał wierzycielce, zaś 65,22 zł potrącił tytułem opłaty stosunkowej. W dniu 8 kwietnia 2015 r. przedstawicielka ustawowa wierzycielki złożyła wniosek o umorzenie egzekucji alimentów zaległych i bieżących.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 maja 2015 r. komornik umorzył postępowanie oraz ustalił wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego na łączną kwotę 1.635,07 zł. Na kwotę tę złożyły się: koszty doręczenia środków pieniężnych – 2 zł, doręczenie korespondencji – 196,95 zł, opłata stosunkowa z art. 49 ust. 1 - 65,22 zł oraz opłata stosunkowa z art. 49 ust. 2 – 1.370,90 zł.

W uzasadnieniu tego postanowienia komornik wskazał, iż opłatę z art. 49 ust. 2 ustalono jako 5% od kwoty 15.600 zł (1.300 x 2) stosownie do treści art. 47 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

W ocenie sądu, skarga dłużnika zasługuje na uwzględnienie jedynie w niewielkim zakresie. Podkreślić jednak należy, iż uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, zwłaszcza w najistotniejszej części, dotyczącej sposobu wyliczenia opłaty stosunkowej, zostało sporządzone przez komornika w sposób bardzo niestaranny.

Dłużnik zarzucił w skardze błędne naliczenie przez komornika opłaty stosunkowej, zarzucając naruszenie art. 47 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez jego zastosowanie oraz naruszenie art. 49 ust. 2 poprzez przyjęcie błędnej wysokości świadczenia jako podstawy ustalenia opłaty.

Przede wszystkim, z treści orzeczenia nie wynika, by Komornik dokonał wyliczenia opłaty stosunkowej w oparciu o treść przepisu art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 790 ze zm.). Przepis ten powołany został mimo to w uzasadnieniu orzeczenia. Stanowi on, iż w sprawach o egzekucję świadczeń powtarzających się wartość egzekwowanego roszczenia, stanowiącą podstawę ustalenia opłaty stosunkowej w dniu wszczęcia egzekucji, stanowi suma świadczeń za jeden rok oraz suma świadczeń zaległych. Cytowany przepis nie może jednak być podstawą dla ustalenia wysokości opłaty stosunkowej w orzeczeniu kończącym egzekucję, skoro określa wprost, iż jest podstawą ustalenia opłaty w dniu wszczęcia egzekucji. Przy egzekucji świadczeń pieniężnych, jedynym przepisem reagującym sposób ustalenia wysokości opłaty ostatecznie należnej komornikowi jest przepis art. 49 w/w ustawy. Zgodnie z treścią tego przepisu, w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego

wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Przy egzekucji świadczeń powtarzających się, za świadczenie pozostałe do wyegzekwowania uznać należy sumę świadczeń zaległych i bieżących. Brak jest podstaw do uznania, iż do należności pozostałej do wyegzekwowania zaliczyć można także sumę świadczeń za kolejny rok, zwłaszcza w sytuacji, gdy wierzyciel cofa wniosek o egzekucję dalszych świadczeń.

Wbrew jednak twierdzeniom dłużnika, nie ma podstaw do uznania, iż należnością pozostałą do wyegzekwowania w rozumieniu przepisu art. 49 ust. 2 w/w/ ustawy jest należność, co do której strony postępowania zawarły ugodę sądową. Podstawą egzekucji jest tytuł wykonawczy, o czym stanowi art. 776 zd. 1 k.p.c. Tytułem wykonawczym w sprawie Kmp (...) był wyrok Sądu Okręgowego w. G. z dnia 20 stycznia 2010 r. w sprawie II C (...). Nie stanowi tego tytułu ugoda, której kopia została przez dłużnika złożona do akt egzekucyjnych. Ponadto, o zakresie egzekucji decyduje wyłącznie wierzyciel, zaś w niniejszej sprawie wierzyciel nie występował z wnioskiem o ograniczenie egzekucji co do kwot objętych ugodą, a jedynie złożył wniosek o umorzenie egzekucji, czego konsekwencją było wydanie przez komornika zaskarżonego postanowienia.

Wartość należności pozostałej do wyegzekwowania na datę złożenia przez wierzycielkę wniosku o umorzenie egzekucji stanowiła kwota 27.348,48 zł, na którą złożyły się alimenty zaległe bez miesiąca kwietnia w wysokości 26.916,28 zł oraz odsetki w kwocie 432,20 zł. 5% tej sumy wynosi 1.367,42 zł. Wysokość opłaty stosunkowej została zatem zawyżona o 3,48 zł.

Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, iż pozostała część opłaty stosunkowej, ustalona na podstawie art. 49 ust. 1 w/w ustawy na kwotę 65,22 zł także została ustalona nieprawidłowo. Jak wynika z karty rozliczeniowej akt, w części, w jakiej postępowanie prowadzone było pod sygnaturą Kmp (...), od dłużnika wyegzekwowano kwotę 900 zł, zatem opłata (15% stosownie do treści art. 49 ust. 1 w/w ustawy) wynieść powinna 135 zł. Tymczasem Komornik ustalił tę opłatę w zaniżonej wysokości, działając w tym zakresie na korzyść dłużnika. Obowiązujące przepisy nie odbierają jednak komornikowi prawa pobrania opłaty niższej od należnej, stąd też, sąd nie widzi podstaw do korygowania opłaty w tej części.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności i uznając skargę dłużnika za częściowo uzasadnioną, Sąd, w oparciu o treść przepisu art. 767 k.p.c. oraz art. 47 i art. 49 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 790 ze zm.) orzekł jak w pkt. I i II postanowienia.

O kosztach sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. jak w pkt. III postanowienia, mając na względzie fakt, iż skarga dłużnika została uwzględniona jedynie w bardzo niewielkim zakresie, zaś przeciwnik postępowania jest stroną, która dochodziła w postępowaniu egzekucyjnym należności alimentacyjnych.

SSR Magdalena Hyla

Zarządzenia :

1) (...) (...)

2) (...)

- (...) adw. M. F.

- A. P. (1) (...)

(...)

3) (...)

SSR Magdalena Hyla